

CRESCENT 2. CITY

ÉG

és

LÉLEGZET

HÁZA

„Minden kanyarban meglepetés vár.”
– *Entertainment Weekly*

fine selection

SARAH J. MAAS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

SARAH J. MAAS megjelent kötetei:

AZ ÜVEGTRÓN-SOROZAT

THRONE OF GLASS – ÜVEGTRÓN

⇒ *Első kötet* ⇒

CROWN OF MIDNIGHT – ÉJKORONA

⇒ *Második kötet* ⇒

HEIR OF FIRE – A TÚZ ÖRÖKÖSE

⇒ *Harmadik kötet* ⇒

QUEEN OF SHADOWS – ÁRNYAK KIRÁLYNŐJE

⇒ *Negyedik kötet* ⇒

EMPIRE OF STORMS – VIHAROK BIRODALMA

⇒ *Ötödik kötet* ⇒

TOWER OF DAWN – A HAJNAL TORNYA

⇒ *Hatodik kötet* ⇒

THE ASSASSIN'S BLADE – AZ ORGYILKOS PENGÉJE

⇒ *Az Üvegtrón előzményei* ⇒

TÜSKÉK ÉS RÓZSÁK UDVARA-SOROZAT

A COURT OF THORNS AND ROSES

⇒ *Tüskék és rózsák udvara* ⇒

A COURT OF MIST AND FURY

⇒ *Köd és harag udvara* ⇒

A COURT OF WINGS AND RUIN

⇒ *Szárnyak és pusztulás udvara* ⇒

A COURT OF FROST AND STARLIGHT

⇒ *Fagy és csillagfény udvara* ⇒

A COURT OF SILVER FLAMES

⇒ *Ezüst lángok udvara* ⇒

CRESCENT CITY-SOROZAT

CRESCENT CITY

Föld és vér háza

CRESCENT 2. CITY

ÉG

és

LÉLEGZET

HÁZA

SARAH J. MAAS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Robin Rue-nak,
a rettenthetetlen ügynöknek és igaz barátnak*

LUNATHION

ANGTALOK KADUJA

CRESCENT CITY

KÖZPONTI ÜZLETI NEGRED

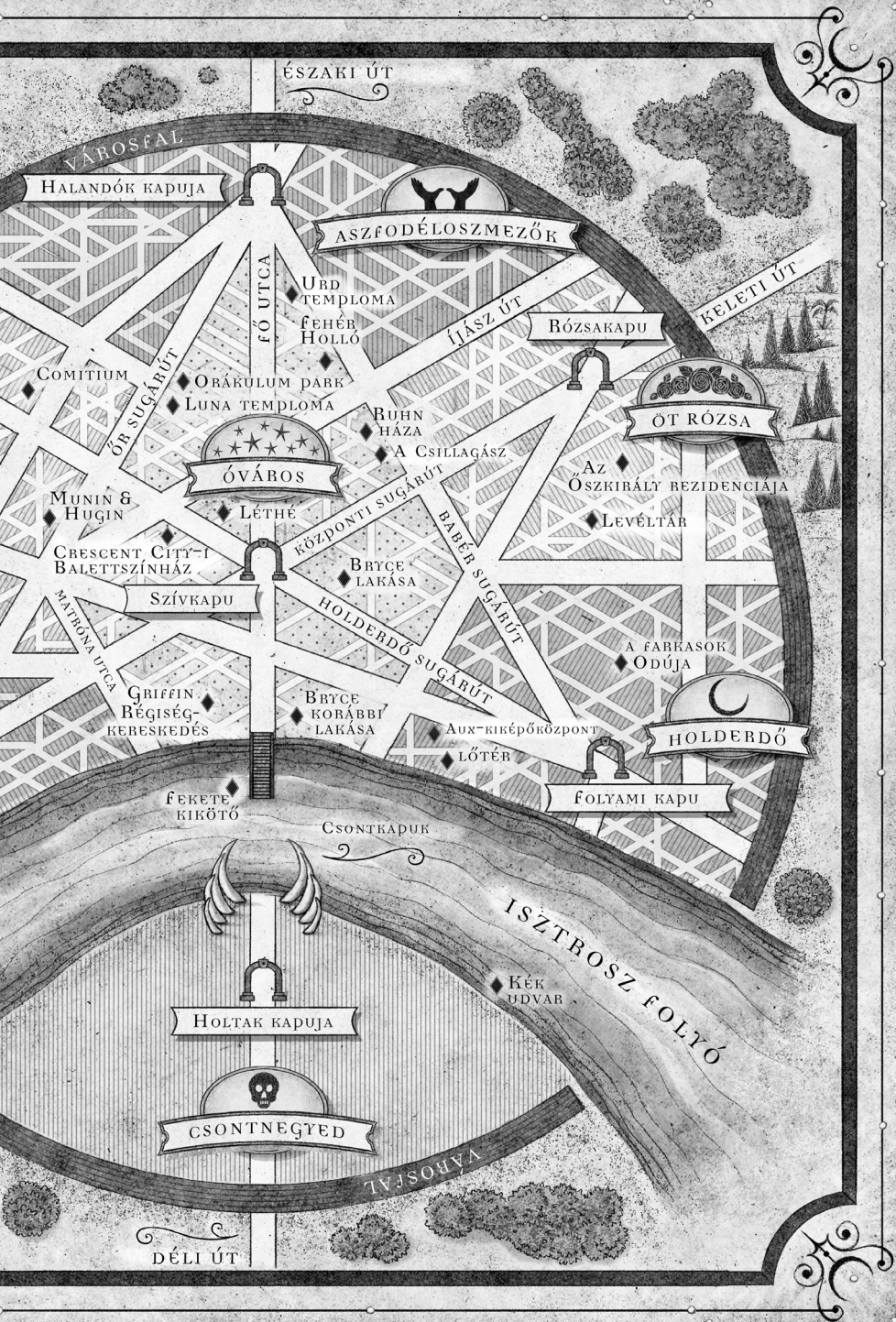
HÚSPIAC

KEBESKEDŐK KADUJA

NYUGATI ÚT

ISZTROSZ FOLYÓ

ÉSZAKI ÚT

HALANDÓK KAPUJA

ASZFODÉLOSZMEZŐK

URD TEMPLOMA
FEHÉR HOLLÓ

ÍJÁSZ ÚT

BÓZSAKAPU

KELETI ÚT

COMITIUM

ÓRÁKULUM PARK
LUNA TEMPLOMA

BUHN HÁZA

A CSILLAGÁSZ

ÓTRÓZSA

AZ OSZKIRÁLY BEZIDENCIAJA

LEVÉLTÁR

ÓVÁROS

LÉTHÉ

KÖZDONTI SUGÁRÚT

MUNIN & HUGIN

CRESCENT CITY-I BALETTSZÍNHÁZ

SZÍVKAPU

BRYCE LAKÁSA

BABER SUGÁRÚT
HOLTERDŐ SUGÁRÚT

A FARRASOK ODÚJA

GRIFFIN RÉGISÉG-KERESKEDÉS

BRYCE KORÁBBI LAKÁSA

AUX-KIKÉRDŐKÖZPONT
LÓTÉR

HOLTERDŐ

FEKETE KIKÖTŐ

CSONTKAPUK

FOLYAMI KAPU

ISZTROSZ FOLYÓ

KÉK UDVAR

HOLTAK KAPUJA

CSONTNEGYED

VÁROSFAL

DÉLI ÚT

M I D G A R D

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇ N É G Y H Á Z A ◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

*ahogyan azt a v. k. 33. évében a Birodalmi Szenátus
az Örök Városban elrendelte*

F Ö L D É S V É R H Á Z A

Alakváltók, emberek, boszorkányok, közöséges állatok
és mindazok, akiket Kthona szólít, továbbá Luna néhány kiválasztottja

É G É S L É L E G Z E T H Á Z A

Malákhim (angyalok), tündérek, elementálok, természetszellemek*
és azok, akiket Solas megáldott, továbbá Luna néhány kegyeltje

E Z E R V Í Z H Á Z A

Folyószellemek, sellők, vízi lények, nimfák, kelpie-k,
nøkkok és mások, akik Ogenas oltalma alatt állnak

L Á N G É S Á R N Y H Á Z A

Daemonakik, kaszások, lidércek, vámpírok, drakik, sárkányok,
nekromanták, továbbá számos veszedelmes és névtelen lény,
akiket még maga Urd istennő sem lát

** A természetszellemeket a Bukásban való segédkezésük okán kizárták a házukból, és most alsóbbrendüként tartják őket számon, de sokan nem fogadják el ezt az ítéletet.*

PROLÓGUS

SOFIE MÁR KÉT HETET TÚLÉLT A KAVALLA HALÁLTÁBORBAN.

Két hete érkezett meg, és az örök – egytől egyig mind rémfarkas – még nem szagolták ki. Minden terv szerint haladt. A marhavagonban összezsúfolódva töltött napok bűze elfedte a vére árulkodó illatát. Akkor is elrejtette őt, amikor a többiekkel együtt végig kellett vonulnia a tábor téglapületei közt, ezen az új Hélen, ahol kicsiben megtapasztalhatták mindazt, amit az Aszterek a háború elhúzódása esetére terveznek számukra.

Két hetet töltött el itt, és a bűz máris a bőrébe ivódott, még a kifinomult szaglással rendelkező farkasokat is megtévesztette. Reggelinél pár lépésre állt az egyik őrtől a sorban, de a férfi még csak felé sem szagolt.

Kisebbfajta győzelem volt ez. Olyasmi, aminek Sofie roppantmód örült mostanság.

Az Ophion támaszpontjainak a fele már lelepleződött. Jó néhány másakra is ez a sors vár a közeljövőben. De Sofie számára most csak két hely létezett: Kavalla és a servasti kikötő, ahová aznap este készült eljutni. Egyedül még gyalogszerrel is könnyedén elérheti. Előnye ez annak, hogy azon kevesek közé tartozik, akik képesek az emberi és a vanír személyiség közt váltani, és hogy egyike annak a maréknyi embernek, akik átesetek a Zuhanáson.

Gyakorlatilag vanírrá vált tőle. Hosszú életet élhetett, és minden olyan előnyt élvezett, amit az emberekből álló családja sem most, sem a jövőben nem fog. Talán meg sem próbálkozik a Zuhanással, ha a szülei nem ösztökélik – a gyógyulási képesség újabb pán célt jelentett egy olyan

világban, ami folyton az életére akart törni. Végül titokban megtette egy eldugott sikátorban, egy teljességgel illegális Zuhanás-központban, ahol az őt bámuló szatír volt a Horgonya, a rituáléért pedig az elsőfényével fizetett. Az azóta eltelt években azt gyakorolta, hogyan viselje az emberséget köpenyként, kívül és belül is. Lehet, hogy rendelkezik mindazzal, ami vanírrá tesz valakit, de *valójában* sosem lesz vanír. A szívében, a lelkében semmiképp.

Ugyanakkor ezen az estén... ezen az estén Sofie nem bánta, hogy szabadon kell eresztenie egy kicsit a szörnyet.

A drótkerítés előtt guggolt a sárban, mögötte tucatnyi apró alakkal. Miattuk nem lesz egyszerű az út.

Öt fiú és hat lány gyűlt Sofie tizenhárom éves öccse köré, aki úgy örködött felettük, akár pásztor a nyája felett. Emile keltette fel őket a barakkjukban, a Nap egy jólelkű papja segített neki, aki épp tíz méterre tőlük, a fészernél állt őrt.

A gyerekek mind soványak voltak, a bőruk szürke. A szemük túl nagyoknak tűnt, túlságosan reményvesztett pillantás ült benne.

Sofie-nak nem kellett rákérdeznie, mi történt velük. Valószínűleg ugyanúgy jártak, mint ő, olyan lázadó emberek gyerekeként látták meg a napvilágot, akiket vagy elfogtak, vagy elárultak. Az ő családjával az utóbbi történt.

Sofie egyedül a színtiszta vakszerencsének köszönhetette, hogy nem került a rémfarkasok karmába – legalábbis ez ideig. Három éve késő estig tanult a barátaival az egyetemen. Éjfél után ért haza, és amint meglátta a betört ablakokat, a szétzúzott bejárati ajtót, a teljesen átlagos kertvárosi házuk oldalára festett LÁZADÓ ROHADÉKOK feliratot, futásnak eredt. Egyedül Urdnak adhatott hálát, amiért a bejárati ajtónál strázsáló rémfarkas őr nem látta meg.

Később kiderítette, hogy a szülei valóban életüket vesztették. Az Ünő és az ő elit rémfarkas vallatói a kínkeserves halálíg kínozták őket. Sofie hónapokon át dolgozott az Ophionnak, hogy elég magasra jusson a ranglétrán, és megszerezze a jelentést, amiből az is kiderült, hogy amint a nagyszülei elérték az északi Bracchus táborn, sortűz elé állították őket a többi idős emberrel együtt, a testüket pedig tömegsírba vetették.

Az öccse pedig...

Sofie egészen idáig semmit sem tudott Emile-ről. Éveken át dolgozott az Ophion lázadóival, hátha szert tesz valamiféle információmorzsára a fiúval, a családjával kapcsolatban. Arra inkább nem gondolt, hogy mit művel az információért cserébe. A kémkedésre, a gyilkosságokra, amiket azért követett el, hogy kiderítse, amit az Ophion tudni akart – ezek ólmos köpenyként fedték a lelkét.

De végül csak tett annyit az Ophionért, hogy a szervezet elárulja, Emile-t ide küldték, és a nehézségek ellenére túlélte. Végre kiderült, hol az öccse. A vezérkar meggyőzése, hogy engedjék el ide... egy újabb útvesztő volt, amiből kiutat kellett találnia.

Végül Pippa segítségére szorult. A vezérkar hallgatott Pippára, a hű és buzgó katonára, az elit Esthajnal egység parancsnokára. Főleg most, hogy az Ophion ilyen sok embert veszített. A nagyjából ember Sofie... Tudta, hogy hasznos számukra, de így, hogy vanírvér folyt az ereiben, sosem fognak teljesen megbízni benne. Úgyhogy időnként szüksége volt Pippára. Éppannyira, amennyire Pippa Esthajnal alakulatának szüksége volt Sofie erejére a küldetési elvégzéséhez.

Pippa nem barátságából segített neki. Sofie szinte teljesen biztos volt benne, hogy az Ophion lázadói hálózatában nincsenek barátok. Pippa haszonleső volt, és tudta, hogy ha ez a bevetés jól sikerül, és Sofie győztesen tér haza, jó néhány ajtó megnyílik majd előtte a vezérkaron belül.

Egy héttel azután, hogy a vezérkar jóváhagyta a tervet, és több mint három évvel azután, hogy a családját elragadták az otthonukból, Sofie besétált Kavallába.

Megvárta, amíg a helyi rémfarkasőrjárat elér mellé, aztán kibotladozott eléjük, alig másfél kilométerre innen. Azonnal megtalálták a kabátjában a hamis lázadó iratokat. Fogalmuk sem volt róla, hogy Sofie fejében ott lapul az az információ, ami az Aszterek ellen folytatott háború végét jelentheti.

A csapás, ami pontot tehet a konfliktus végére.

Az Ophion túl későn jött csak rá, hogy mielőtt Kavallába ment, végre teljesítette a küldetést, amire korábban éveken át készült. Sofie gondoskodott róla, mielőtt elindult, hogy Pippa és az Ophion tudjon róla, megszerezte az információt. Most már nem fogják megszegni az ígéretüket, mindenképpen eljönnek érte és Emile-ért. Tudta, hogy ezért bizony

drágán megfizet majd, hiszen titokban ment el kideríteni az információt, és most pajzsként használta.

De az majd csak később jön.

A rémfarkasörjárat két napig vallatta. Két nap után behajították a marhavagonba a többiek mellé, meggyőződésük volt, hogy Sofie egyszerű emberlány, aki az őt kihasználó szeretőjétől kapta az iratokat.

Nem gondolta volna, hogy egyszer kapóra jön majd az egyetemi dráma minorja. Hogy a kedvenc tanára hangján cseng majd a kritika a fejében, miközben valaki letépi a körmeit. Hogy olyan őszinteséggel fogja eljátszani a vallomását, mint ahogyan korábban a színpadon a szerepeket.

Vajon tudta-e a vezérkar, hogy a színjátszó képességeit előttük is ugyanúgy bevetette?

De ez sem aggasztotta igazán. Legalábbis ma még semmiképp. Ezen az estén csak a kétségbeesésében kovácsolt terv számított, aminek most végre beérik a gyümölcse. Ha nem árulták el, ha a vezérkar nem jött rá az igazságra, akkor harminc kilométerre innen hajó várja őket, amivel elmehetnek Pangerából. Lenézett a köré gyűlt gyerekekre, és imádkozott, hogy többen is elférjenek azon a hajón, mint az a három utas, akiknek az érkezését ígérte.

Másfél hétig azt várta Kavallában, hogy végre megpillantja majd az öccsét, hogy kiderül, merrefelé lehet az óriási táborban. Aztán pár napja meglátta őt, amikor sorban álltak ennivalóért. Úgy tett, mintha megbottlott volna, hogy leplezze a döbbenetét, az örömét, a bánatát.

Annyira megnőtt! Olyan magas lett, mint az apjuk. Hosszú végtagok, csupa csont és bőr, egyáltalán nem hasonlított egy egészséges tizenhárom évesre, de az arca... Ugyanolyan volt, mint gyerekkorukban. Épp csak kirajzolódtak rá a felnőttkor első jelei.

Ezen az estén belopózott a fiú barakkjába. És hiába telt el három év, hiába volt mögöttük számtalan szörnyűség, Emile is azonnal felismerte őt. Sofie abban a pillanatban magával vitte volna, ha az öccse nem könnyörög, hogy menekítsék ki a többieket is.

Most tizenkét gyerek kuporgott Sofie mögött.

Hamarosan megkongatják a vészharangot. Mint kiderült, mindenre különböző szíreánákat használnak. Azzal jelzik, hogy ideje felkelni, hogy eljött az étkezés ideje, hogy előre be nem jelentett szemlért tartanak.

Gyászos madárfütty hangzott fel az alacsonyan megrekedő ködből.
Tiszta a terep.

Sofie néma imát mormolt a papnak és napistenének, aztán az elektromos kerítéshez emelte megkínzott kezét. Nem nézett oda, ahol a körmeinek lenniük kellett volna, sem a sebekre, és nem törődött azzal, milyen zibbadt és merev a keze, mert ekkor a kerítésbe vezetett áram végigcsapott rajta.

Végigcsapott rajta, beleköltözött, eggyé vált vele. Az övé lett, úgy használhatta, ahogy jónak látta. Egyetlen gondolatára a kerítés ereje megindult kifelé, a fémre kulcsolódó ujjai felszikkasztak. A fém narancssárgára, majd vörösre színeződött a tenyere alatt.

Sofie lefelé lendítette a kezét, a bőre úgy felforrósodott, hogy kettévágta a fémet, a drótot. Emile suttogva óva intette a többieket, nehogy felkiáltsanak, és Sofie hallotta, hogy az egyik fiú azt mormolja:

– Boszorkány!

Tipikus emberi félelem volt ez azokkal szemben, akik vanírképességekkel bírtak – a nőekkel szemben, akik ilyen elképesztő erőre tettek szert. Nem mondta el a fiúnak, hogy nem boszorkányereje van. Hanem annál sokkal ritkább.

A keze a hűvös földet érintette, ahogy eljutott a kerítés aljához. Szét húzta a fémet, a lyuk épp csak akkora volt, hogy kiférjen rajta. A gyerekek megindultak előre, de Sofie intett nekik, hogy maradjanak még, körbekémlt a nyílt terepen. A tábort a páfrányoktól és az óriási fenyőktől elválasztó út üresnek bizonyult.

Csakhogy a fenyegetés hátulról leselkedett rájuk. Sofie a tábor sarkai-ban álló őrtornyok felé fordult, ahol a mesterlövészpuskákkal felszerelkezett őrök strázsáltak, egyre az utat fürkészték.

Sofie nagy levegőt vett, és a kerítésből elszippkázott erő ismét végigdüböngött rajta. A táborban a lámpák szétduzzantak, szikraeső hullott, az őrök kiáltozva pördültek feléjük.

Sofie kiszélesítette a lyukat a kerítésen, megfeszült a karja, a fém a tenyerébe vajt, úgy nyögte a gyerekeknek, hogy *nyomás, nyomás, nyomás...*

Rongyos, foltos, a közel teliholdnál túlságosan világos szürke egyenruhába öltözött kis árnyékok bújtak át sietve a kerítésen, majd a sűrűn

nőtt páfrányok és a mögöttük húzódo meredek lejtő felé szaladtak a saras úton. Emile maradt utolsónak, akinek magas, csontos teste továbbra is megrázó látványnak bizonyult Sofie számára, éppolyan durvának, mint az erő, amit birtokolt.

Inkább nem is gondolt erre. Az öccse után szaladt, pedig legyengült a kevés ételtől, az iszonyú munkától, a táborban uralkodó lélekromboló sanyarúságtól. Sár tapadt csupasz talpához, kavicsok karistolták, de a fájdalom távolivá vált, ahogy végignézett a páfrányok közül rámeredő tu-catnyi sápadt arcon.

– Gyerünk, gyerünk, gyerünk! – suttogetta.

A furgon nem vár örökké.

Az egyik gyerek megingott, ahogy kiegyenesedve a lejtő felé indult, de Sofie a csont és bőr lány hóna alá nyúlt, segített neki megőrizni az egyensúlyát, miközben botorkáltak tovább, a páfrányok végigsimítottak a lábszárakon, a lábfejük bele-beleakadt a gyökerekbe. Nem elég gyorsak. Ennél gyorsabban kell...

Felzúgott az egyik sziréna.

Sofie most hallotta először, mégis pontosan tudta, mit jelez a fülsike-títő vijjogás: *szökést*.

Elemlámpák fénypásmái hasítottak a fák közé, ahogy Sofie és a gyer-ek felértek egy domb csúcsára, majd szinte lezuhantak a páfrányokkal teli árokba. Ez azt jelentette, hogy a rémfarkasok emberalakban üldözik őket. A jó hír az, hogy így nem láttak olyan jól a sötétben. A rossz pedig az, hogy lőfegyver volt náluk.

Sofie levegőért kapkodott, de összpontosított, majd maga mögé vá-gott az erejével. Az elemlámpák elsötétedtek. Még az elsőfény sem bírt Sofie erejével. Kiáltások hangzottak fel, ádáz férfihangok harsantak.

Sofie a csapat élére sietett, Emile pedig átvette a helyét hátul, hogy senkit se hagyjanak hátra. Büszkeség dagasztotta Sofie mellkasát, még ha rémület vegyült is az érzésbe.

Tudta, hogy ha elkapják őket, csakis holtan térhetnek vissza a táborba.

Sofie égő combizmokkal szaladt fel a meredek lejtőn. Bele sem akart gondolni, mit élhetnek át a gyer-ek, akiknek bütyökként állt ki a tér-dük, alig bírta el őket a lábuk. Abban a pillanatban, hogy elérték a domb

tetejét, a rémfarkasok felüvöltöttek, a legkevésbé sem emberi hang tört fel embertorkukból. Felhívás vadászatra.

Gyorsabb tempóra ösztökélte a gyerekeket. Köd, páfrányok, fák, kövek...

Amikor az egyik fiú összeesett, Sofie felkapta, csak az inge elejét szorító, túlságosan vékony ujjakra koncentrált.

Gyerünk, gyerünk, gyerünk...

Aztán feltűnt előttük az út, és rajta a furgon. Ezüstij ügynök nem hagyta itt őket.

Sofie nem tudta a valódi nevét. Nem engedte, hogy a férfi elárulja neki, bár sejtette, mi – ki – ő. De számára mindig is Ezüst marad. És nem hagyta itt őket.

Azt mondta, itt fogja. Azt mondta, hogy az Ophion ki fogja nyírni, amiért otthagya a saját küldetését. Hogy *Pippa* fogja kinyírni. Vagy megparancsolja az egyik Esthajnal-katonájának, hogy tegye meg.

De eljött Sofie-val, és itt rejtőzött az elmúlt két hétben, amíg Sofie előző este meg nem rebegtette az elsőfényt – a haláltáborban járőröző vanírok miatt egyedül ezt a jelet merete leadni –, ezzel jelzett a férfinak, hogy huszonnégy óra múlva legyen itt.

Sofie a lelkére kötötte, hogy ne használja az erejét. Még ha úgy sokkal biztonságosabb és könnyebb lett volna is, túlságosan legyengítette volna Ezüstöt a meneküléshez. És most ereje teljében volt szüksége a férfirra.

A holdfényben Ezüst arca sápadtnak tetszett a lopott birodalmi egyenruhában, a haját hátrafésülte, ahogyan a piperkőc tisztek szokták. Grimaszolva nézett Emile-re, majd a tizenegy másik gyerekre, nyilván azt számolgatta, hányan férnek be a jelöletlen, fehér furgonba.

– Mind – mondta Sofie rekedtesen, a jármű felé rohanva. – Mind, Ezüst! A férfi megértette. Mindig megértette Sofie-t.

Természetfeletti kecsességgel ugrott ki a kocsiból, és kinyitotta a hátsó ajtót. Egy perccel később, amikor már a padlógázt adó Ezüsthöz préselődve ült a furgon elejében, és a férfi melege átszivárgott vékony ruháin, Sofie még mindig alig kapott levegőt. Ezüst a hüvelykujjával végigsimított Sofie vállán újra meg újra, mintha saját magának akarná bizonyítani, hogy tényleg ott van mellette, hogy kijutott.

Egyik gyerek sem szólalt meg. Egyikük sem sírt.

Miközben a furgon kettéhasította az éjszakát, Sofie azon merengett, vajon képesek-e még rá egyáltalán.

Fél órába telt, hogy elérjék Servast kikötővárosát.

Sofie Ezüstnek dőlt, aki a göröngyös, kanyargó mellékúton száguldvá is képes volt gondoskodni róla, hogy a gyerekek megtalálják az ételt hátul a táskákban. Csak három embernek elegendő ételmet hozott, de a gyerekek tudták, hogyan osztozzanak meg a kevésen. Ezüst arra is ügyelt, hogy Sofie is egyen valamit. Az a két hét a táborban kis híján kicsinálta őt. Nem értette, ezek a gyerekek hogyan éltek túl ott heteket. Éveket. Az öccse *három évet* húzott le ott.

Egy éles kanyarban Ezüst halkán így szólt:

– Az Ünő a közelben van. A ma reggeli jelentés szerint Alcene-ben járt. – Egy kisvárosban kevesebb mint kétórányira tőlük, a birodalmi seregeknek lőszert és egyéb ellátmányt biztosító észak–déli vasútvonalhálózat, a Gerinc egyik fontosabb állomásán. – A kémeink szerint erre-felé tart.

Sofie gyomra összerándult, de inkább azzal törődött, hogy felhúzza a ruhadarabokat és a cipőt, amit Ezüst hozott neki.

– Akkor reménykedjünk benne, hogy előbb elérjük a partot, mint ő.

Ezüst nyelt egyet. Sofie óvatosan azt kérdezte:

– Pippa?

Ezüst állkapcsában megrándult egy izom. Pippával már évek óta próbálták bekerülni a vezérkarba. *Őrült fanatikus*, mondta Ezüst Pippáról jó néhány alkalommal, általában azután, hogy a nő Esthajnal alakulata kegyetlenül lesújtott, és senkit sem hagyott életben. De Sofie értette, miért ilyen elkötelezett Pippa, hiszen ő maga is úgy nőtt fel, mintha teljesen ember lenne. Pontosan tudta, hogyan bánnak az emberekkel, hogy miképpen bánhattak Pippával a vanírok egész életében. Voltak bizonyos dolgok, bizonyos események, amiket Ezüst sosem érthetett meg.

A férfi így szólt:

– Még nem hallottam felőle. De ajánlom neki, hogy ott legyen, ahol ígérte. – Minden szavából süttött a rosszallás és a bizalmatlanság.

Sofie nem szólt többet, csak mentek tovább. Nem akarta elmondani Ezüstnek, mit tudott meg, hiába tett érte annyit a férfi, hiába jelentett számára olyan sokat, hiába töltöttek együtt néma órákat, hiába forrt össze testük és lelkük. Senkinek sem mondja el, csakis akkor, ha a vezérkar betartja az ígéreteit.

Az Aszterek valószínűleg már rájöttek, mit derített ki. Nyilván azért küldték utána az Ünőt, nehogy bárki másnak elárulja.

De a közvetlen fenyegetést a rémfarkasok jelentették, akik minden egyes, Servast felé megtett, sietős kilométerrel egyre inkább beérték őket, vérszapot fogott kopóként loholtak a nyomukban. Ezüst gyakran belenézett a visszapillantó tükörbe, és Sofie ebből tudta, hogy a férfi is tisztában van ezzel.

Ők ketten valószínűleg megbirkóznának néhány farkas alakváltóval, korábban is megtették már. De egy kavallai szökevény után nem csak néhányat küldenek. Sokkal többet annál, mintsem hogy felvehessék velük a harcot, és életben maradjanak.

Erre az eshetőségre is felkészült. Átadta a kommkristályt a vezérkarnak, mielőtt Kavallába ment. Azt az értékes, egyetlen kommunikációs csatornát, amin a legtöbbre tartott kémüket elérhetik. Sofie tudta, hogy vigyázni fognak a kis kvarcra. Ahogy Ezüst is vigyázni fog Emile-re. A szavát adta.

Köd lengte körbe Servast keskeny dokkjait, amikor kimáztak a furgonból, ott gomolygott a Haldren-tenger hűvös, éjsötét vize felett, körbeölelte a kikötőváros ősrégi kőépületeit. A macskaköves utak felett örökdő maréknyi lámpaoszlop elsőfénye hunyorgott. A zárt spaletták mögül nem szüremlett ki fény, egyetlen autó vagy gyalogos sem mozdult a sűrű árnyékban és ködben. Mintha Servast utcáit már előre kiürítették volna. Mintha a lakói – főleg szegény halászok, emberek és az Ezer víz házához tartozó vanírok – meghúzták volna magukat, mert az ösztönük azt súgta, hogy ne merészkedjenek ki a ködbe. Ezen az éjszakán semmiképp.

Hiszen rémfarkasok portyáznak odakint.

Ezüst ment előre, a haja kilógott a fejére húzott sapka alól, a tekintete ide-oda rebbent, a pisztolyát a keze ügyében tartotta. Sofie a saját szemével látta, milyen hathatósan oltja ki mások életét pusztán az erejével, de néha fegyverrel mégis egyszerűbb volt.

Emile a közelében maradt, ahogy végiglopakodtak az idők során lepusztulttá váló utcákon és az üres piacon. Sofie érezte, hogy a behúzott spaletták mögül figyelik őket, de senki sem nyitott ajtót, hogy a segítségükre siessen.

Nem érdekelte. Amennyiben a hajó ott vár, ahol az ígéret szerint várni fog, a világ többi része elmehet Hélbe.

Szerencsére a *Bodegraven* valóban járó motorral várta őket három sarokkal odébb, egy hosszú famóló végén, az ezüst betűk szinte világítottak a fekete hajótesten. A kis gőzhajó kerek ablakaiban elsőfény világított, de a fedélzet csendesnek bizonyult. Emile levegőért kapott, mintha maga Luna ígézetét látná.

Sofie imádkozott, hogy a kikötőn túl erősítésként további Ophion-hajók várjanak, ahogyan azt a vezérkar megígérte, cserébe azért az értékes személyért, akiért ő a táborba ment. A vezérkart nem érdekelte, hogy ez az értékes személy az öccseként látta meg a napvilágot. Csak a fiú képessége foglalkoztatta őket, amiről Sofie beszélt nekik.

Sofie körbekémlelt az utcákon, a dokkokon, felnézett az égre.

Az ereiben a mágia egy ritmusra lüktetett a szívével. Egy ellenütés. Csontdob, lélekharang.

Figyelmeztetés.

Menniük kell, most azonnal.

Megindult, de Ezüst a vállára tette széles kezét.

– Itt vannak – szólalt meg északi akcentusával.

Kifinomultabb érzékszerveivel pontosabban észlelte a farkasokat, mint ő.

Sofie a rézsútos tetőket figyelte, a macskaköveket, a ködöt.

– Milyen messze?

Ezüst jóképű vonásait rettegés torzította.

– Mindenhol... bassza meg, mindenhol ott vannak!

Már csak három sarok választotta el őket a megváltástól. Kiáltások vertek visszhangot a kövön egysaroknyira tőlük:

– Ott! Ott!

Egyetlen szívdobbanásnyi idő maradt a döntésre. Egyetlen szívdobbanásnyi... Emile megtorpant, sötét szemében félelem izzott.

Elég a félelemből. Elég a fájdalomból.

– Meneküljetek! – sziszegte Sofie Ezüstnek. A férfi a fegyveréért nyúlt, de Sofie lerántotta a karját, elé lépett. – Vidd fel a gyerekeket a hajóra, és menjetek! Feltartom a farkasokat, és majd ott találkozunk.

A gyerekek egy része már a móló felé rohant. Emile még tévovázott.

– Meneküljetek! – parancsolt rá Sofie ismét Ezüstre.

A férfi megérintette az arcát – leheletfinoman végigsimított rajta –, aztán a gyerekek után rohant, üvöltött a kapitánynak, hogy készítse fel a motort az indulásra. Ha nem indulnak el most azonnal, egyikük sem éli túl.

Sofie Emile felé pördült.

– Szállj fel a hajóra!

A fiú szeme – az anyjuk szeme – tágra nyílt.

– De te hogyan fogsz...?

– Megígérem, hogy megint megkereslek, Emile. Ne feledd, amit mondtam neked! *Indulj már!*

Magához rántotta a fiú magas, csontos testét, belélegezte az illatát, azt, ami a táborban rárakódott kosz és mocsok orrfacsaró bűze alatt rejtőzött. Aztán Emile botladozva elhátrált, kis híján elesett, ahogy észrevette a Sofie ujjain felizzó maradványerőt.

Az öccse csak annyit mondott:

– Ne kíméld őket!

Sofie lehunyta a szemét, felkészült. Összeszedte az erejét. A fények kialudtak körülötte a háztömbben. Mire kinyitotta a szemét az újonnan rátelepedő sötétségben, Emile már elérte a dokkot. Ezüst a rámpánál várta őt, az egyetlen égő utcai lámpa fényében integetett neki. Sofie Ezüst szemébe nézett. Biccentett, remélte, hogy ezzel sikerül mindent átadnia, ami csak a szívében rejtőzik, aztán megindult a rémfarkasok vonnyítása felé.

Sofie az Aszterek jelképével, az SPQM felirattal és az azt körbeölelő hét csillaggal díszített négy autó reflektorának arany fénye felé futott. Mind-egyik tele volt birodalmi egyenruhát viselő, fegyvert szorongató rémfarkasokkal. Azonnal kiszúrta az arany hajú nőt a lenyitható tetejű, katonai jármű elejében. Nyitott ezüst nyakék csillogott a nyakában.

Az Ünő.

A szarvas alakváltó mellett két mesterlövész várta a parancsot a nyitott kocsiban, puskájukat Sofie-ra fogták. Lidia Cervos haja még a sötétben is ragyogott, gyönyörű arcán érzelmmentes, hűvös kifejezés ült. Borostyánszín szemét végig Sofie-n tartotta, a pillantásában öntelt derű csillogott. Diadal.

Sofie beugrott a sarok mögé, még mielőtt a lövések mennydörgő dörrenése felhangzott. Mögötte, a ködben az Ünő rémfarkasainak vicsorgása morajlott, ahogy berohant Servast városába, el a kikötőtől. A hajótól és a gyerekektől. Emile-től.

Ezüst nem használhatja az erejét, hogy segítsen. Hiszen fogalma sincs, merre jár Sofie.

Levegőért kapkodva sprintelt az üres, homályos utcákon. A hajó kürtje felzúgott a sötét éjszakában, mintha azért könyörgött volna, hogy igyekezzen.

Válaszképp tucatnyi riasztó vonyítás hangzott fel mögötte. Egyre közelebb értek hozzá.

Ez azt jelentette, hogy volt, aki átváltozott farkassá.

Karmok mennydörögtek a közeli útburkolaton, és Sofie fogcsikorgatva vágta le az utat egy újabb sikátoron keresztül a felé a hely felé, ami az összes tanulmányozott térkép szerint az egyetlen túlélési esélyét jelenthette. A hajó kürtje ismét felharsant, utolsó figyelmeztetés volt, hogy most már indulni fog.

Ha beljebb jutna a városban... csak egy kicsit beljebb...

Agyarak csikorogtak mögötte.

Fuss tovább! Nemcsak a nyomában loholó vanírok elől kellett menekülnie, hanem a mesterlövészek elől is, akik egyedül arra vártak, hogy nyílt terepre érjen. Az Ünő elől, aki nyilván tudja, miféle információra tett szert Sofie. Akár még hízelgőnek is vehetné, hogy maga az Ünő jött ide elbánni vele.

Felbukkant előtte a kis piactér, és Sofie a közepén álló szökőkút felé rohant, egyenesen oda sújtott az erejével, átvágta a követ és a fémot, majd víz fröcskölt, gejzirként öntötte el a piacteret. A farkasok a vízbe gázoltak a környező utcákból, átváltoztak, miközben sarokba szorították őt.

Sofie megállt az elárasztott tér közepén.

A farkasok emberi alakban birodalmi egyenruhát viseltek. Apró ezüststráfok csillogtak a gallérjukon. Mindegyik megtört lázadó kémért egy járt. Sofie gyomra felfordult a látványtól. Csak egyfajta rémfarkas viselt ilyen ezüstjeleket. Az Ünő őrsége. Az alakváltók legelitebb alakulata.

Hangos füttyszó hasított keresztül a kikötőn. Figyelmeztetés és búcsú.

Úgyhogy Sofie felugrott a szökőkút szélére, és a közeledő farkasokra mosolygott. Nem fogják megölni, hiszen az Ünő ki akarja hallgatni. Pechükre fogalmuk sem volt, mi Sofie valójában. Nem ember, és nem is boszorkány.

Szabadjára eresztette a dokkoknál összegyűjtött erejét. Sистерgő áram szikrázott az ujjhegyein és a rövid, barna tincsei közt. Az egyik rémfarkas ekkor megértette, összekötötte a látottakat azokkal a mítoszokkal, amiket a vanírok a gyerekeiknek mesélnek.

– Ez egy kibaszott viharomadár! – üvöltötte el magát a farkas épp abban a pillanatban, amikor Sofie a teret elöntő vízbe, az abban bokáig gázoló rémfarkasokra eresztette az erejét.

Esélyük sem volt menekülni.

Amint az elektromosság végigsiklott a köveken, Sofie a dokkok felé fordult, szinte oda sem pillantott a füstölgő, félig víz alatt lévő tetemekre. Az ezüststráfok olvadt fémként ragyogtak a gallérokon.

Újabb fütttyentés. Még odaérhet.

Sofie átgázolt az elöntött téren, reszelősen kapkodta a levegőt.

A rémfarkasnak csak félig volt igaza. Részben tényleg viharomadár volt, a dédanyja nagyon régen összefeküdt egy emberrel, még mielőtt kivégezték. A képesség, ami manapság inkább legenda volt már, mint valóság, Sofie-ban ismét felbukkant. Ezért akarták őt annyira maguk mellett tudni a lázadók, ezért küldték olyan veszélyes küldetésekre. Ezért becsülte olyan sokra Pippa. Sofie-nak olyan illata volt, mint egy embernek, el tudta játszani, hogy az is, de olyan képesség bujkált az ereiben, aminek a segítségével egyetlen pillanat alatt végezhetett valakivel. Az Aszterek réges-régen kiirtották a viharomadarakat. Sosem derült ki, hogy a dédanyja hogyan élte túl, a leszármazottai pedig titkolták a vérvonalukat. Sofie maga is titkolta.

Egészen addig a napig, amíg három évvel ezelőtt meggyilkolták és elhurcolták a családját. Akkor megkereste a legközelebbi Ophion-támaszpontot, és megmutatta nekik, mire képes. Elmondta, mit akar tőlük ezért a képességért cserébe.

Gyűlölte őket. Majdnem annyira, mint az Asztereket és az általuk felépített világot. Az Ophion három évig lengette mézesmadzagként az orra előtt Emile hollétét, ígértették, hogy megkeresik, hogy segítenek neki kiszabadítani őt, ha Sofie elvállal *még egy küldetést*. Lehet, hogy Pippa és Ezüst tényleg hisz abban, amiért küzdenek, még ha teljesen másképpen harcolnak is meg érte, de Sofie csak Emile-t akarta kiszabadítani. Egy olyan világ, ahol szabadon élhetnek, csodás lenne. De mit számít, ha nem marad egyetlen rokona sem, akivel megoszthatná?

Számtalanszor szipkázott áramot a rendszerből, a lámpákból és a gépekből, egyre csak gyilkolt és gyilkolt a lázadók nevében, és mindez teljesen szétmárcangolta a lelkét. Gyakran felmerült benne, hogy otthagyja őket, megkeresi egymaga az öccsét, de ő nem kém volt. Nem voltak ismeretségei. Úgyhogy maradt a helyén, és titokban azért dolgozott, hogy neki is legyen mit mézesmadzagként lengetnie az Ophion előtt. Az értésükre adta, milyen értékes információra tett szert, mielőtt Kavallába ment.

Egyre gyorsabban és gyorsabban rohant a kikötő felé. Ha nem éri el a hajót, talán lesz egy csónak, ami eljuttatja a gőzhajóhoz. Talán úszhatna addig, amíg Ezüst kiszúrja, és könnyedén magához rántja az erejével.

Omladozó házakat és egyenetlen utcákat hagyott maga mögött, a köd fátyolként lebegett.

Már tisztán látta a gőzhajóhoz vezető famólót. Arrafelé rohant.

Látta Ezüstöt a *Bodegraven* fedélzetén, a férfi őt figyelte. De miért nem használja az erejét, hogy elérje őt? Még pár lépés, és már látta, hogy a férfi a vérző vállára szorítja a kezét.

Kthona irgalmazzon neki! Nem úgy tűnt, mintha nagyon súlyos lenne a sérülése, de Sofie sejtette, miféle golyóval lőtték meg. Gorszi kő lehetett benne, ami elnyomja a mágiát.

Ezüst erejének már nem vehetik hasznát. De ha az egyik mesterlövész eltalálta Ezüstöt a hajón... Sofie lefékezett.

A lenyitható tetejű kocsi a dokkokkal szemközti épület árnyékában állt. Az Ünő továbbra is királynóként hevert benne, mellette az egyik

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mesterlövész Sofie-ra fogta a puskáját. Hogy a másik hová lett, arról fogalma sem volt. Csak ez az egy számított. Ez az egy meg a puskája.

Valószínűleg gorszi golyókkal töltötte meg. Pillanatok alatt végeznének Sofie-val.

Az Ünő arany szeme szénként izzott a gyér félhomályban. Sofie felmérte, mekkora távolság választja el a móló végétől, hogy hol lóg a kötélt, amit Ezüst lehajított a hajóról, követte a nyomát a nyílt tenger felé sikló *Bodegraven* mögött.

Az Ünő kihívóan biccentett. Vörös ajka mögül megtevesztően nyugodt hang tört elő:

– Gyorsabb vagy egy golyónál, vihardár?

Sofie nem maradt ott cseverészni. Akár a szülőföldje fjordjai közt süvítő szél, olyan sebesen rohant a dokk felé. Tudta, hogy a mesterlövész követi az útját a puskájával.

Várta őt a móló vége, a sötét kikötő.

Eldördült a puska.

Ezüst kiáltása még azelőtt kettéhasította az éjszakát, hogy Sofie a deszkákra zuhant volna, a szálkák az arcába álltak, a becsapódás elintézte az egyik szemét. Fájdalom hasított a jobb combjába, szétmarcangolt hús és törött csont maradt utána, és olyan iszonyú kín, hogy még a sikoly is a tüdejében ragadt.

Ezüst üvöltése hirtelen félbeszakadt, aztán már a kapitánynak kiabált:

– Gyerünk, gyerünk, gyerünk, gyerünk!

Az arccal a mólón heverő Sofie tudta, hogy nagy a baj. Felemelte a fejét, és visszanyelte a fájdalomkiáltását, vér csorgott az orrából. Az omegahajó energiájának zúgása már azelőtt elérte, hogy egyáltalán felfigyelt volna a közeledő fényekre a kikötő vizének felszíne alatt.

Négy birodalmi tengeralattjáró hadihajó leselkedett cápaként a *Bodegravenre*.

Pippa Spetsos az *Orrae* nevű lázadóhajó fedélzetén állt, a Haldren-tenger végtelen sötétségként terült szét körülötte. A Pangerá északi partját pöttyöző városok elsőfényei arany csillagokként ragyogtak a távolban. De Pippa egyedül Servast csillogását figyelte. A feléjük sikló kis fényt.